

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 8

OKTOBER 1999

35. årgang

«- Godt han fekk døy!»

Av Dag Rune Lid

Frå tid til anna møter me denne utsegna frå menneske som har mist ein av sine nære, og kanskje i samanheng med lang tids sjukdom. Frå menneskeleg synsstad kan det være naturleg å sjå det slik. Ein tenkjer at då er det slutt på smerte og nød - og at det er det beste for vedkomande.

Å døy som ein kristen

For den som døyr i trua på Jesus så er det å døy det største som kan skje eit menneske. Då blir ein forfremma til herlegdomen heime i himmelen der det ikkje er sorg, smerte og naud av noko slag. Bibelen skildrar himmelen i dei vakraste bilder som tenkjast kan for mennesketanken. Alt er fullkome, gater av gull, murar av jaspis, trær som gjev frukt tolv gonger om året og løver som leikar med lamma. Der er freden fullkomen, og ingen strid og krig meir.

Utan samfunn med Jesus

MEN, og det er eit stort MEN, om det menneske som døyr ikkje er ein kristen så seier Bibelen at det er forferde-

leg å falla i hendene på den levande Gud! (Heb 10:31) Bibelen fortel oss at dette menneske går evig fortapt, og for det menneske er det den største ulukke å døy. Det menneske skal møte den heilage Gud med alle sine synder. Det menneske er skyldig for han som skal dømme levande og døde. Bibelen brukar dei sværaste bilder i skildringa av den evige fortaping.

Er du budd til å døy?

I ei av sine taler spør Hallesby: "Kunne du spørje dei som er i helvete i dag om dei ikkje ville omvende seg, så ville sikkert dei fleste svare: Jau, det ville me. Kvifor er de så i helvete? Me ville aldri omvende oss no, men sidan."

Det er fortalt om eit eldre ektepar som høyrde på denne talen av Hallesby på radio. Det vart så alvorleg at dei bøygde kne ved radioapparatet denne kvelden og overgav seg til Gud. Neste morgon kom ikkje mannen då kona ropa på han, og ho fann han død i senga. Han var gått inn i æva.

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Difor formanar Bibelen alle menneske til å ikkje utsetje møtet med Gud. «I dag, om de høyrer hans røyst, forherda då ikkje hjarto dykkar!» (Heb 4:7) No er det nåde å få, men morgondagen kjenner ingen.

I dag frelser Herren

Det er ikkje sikkert at du som les desse linjene heller slår dine augo opp i morgon. Berre Gud veit det. Men han som gret over Jerusalem, han gret også over deg, umovende lesar. Han vil så gjerne få frelse deg i dag. Difor må du ikkje vende deg bort frå Jesu innbyding når han seier: «Kom til meg, alle som strevar og har tungt å bera, og eg vil gje dykk kvile.» (Matt 11:28) Gjev ordet om Jesus rom i ditt hjarta.

Om det menneske som lever i eit personleg samfunn med Jesu kan ein seie: - Det var godt han fekk døy. Det menneske kan få syngje med songaren: «Min framtidsdag er lys og lang, Den rekker bakom tidens tvang, Der Gud og Lammet selv jeg ser, Og ingen nød skal være mer.»

L&E

Hvem er salig?

- Salige er de som er innbudt til Lammets bryllups-måltid!
- Salige er de døde som dør i Herren!
- Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!

Jesus var ikke med i reisefølget

Av Karl Notøy

Og da de hadde vært der disse dagene til ende og de drog hjem igjen, ble barnet Jesus tilbake i Jerusalem, og hans foreldre visste det ikke. Men da de trodde at han var i reisefølget, gikk de en dagsreise fram og lette etter ham blant slektninger og kjente. Da de ikke fant ham, vendte de tilbake til Jerusalem og lette etter ham. Og det skjedde etter tre dager at de fant ham i templet.

Luk 2:43-46

Maria og Josef mistet Jesus. De visste ikke om at han ble igjen Jerusalem.

Det er alvorlig at det går an å miste Jesus uten å vite om det. Sakte men sikkert dør livet bort. Denne verdens mange ting overskygger det viktigste.

Men heldigvis oppdaget Maria og Josef det. Det må være vår bønn at hver sjel som har mistet Jesus, må komme til sannhets erkjennelse, at Den Hellige Ånd må få vise dem hva de har mistet.

Maria og Josef levde i et selvbedrag. De trodde Jesus var i reisefølget. Her har vi en stor fare for enhver kristen. «Jeg må vel være en kristen jeg som er med i Lekmannsmisjonen, - en misjon som vil stå på sannheten?» Andre vil si: «Jeg er døpt, og komfirmert, og tror at det finnes en Gud.»

Det er ikke noe kollektivt medlemskap i Guds rike. Nei, der er det bare enkeltmedlemmer. Mennesket frelses bare enkeltvis, ikke kollektivt. Det hjelper meg ikke om Norge har vært et kristent land eller om jeg er med i de helliges samfunn, hvis jeg har glidd bort

fra Jesus. Kristendommen kan bli bare teori.

Maria og Josef fant ikke Jesus i reisefølget. De lette etter ham blant slektninger. Hvor tror du Jesus er å finne? Det er bare i Guds ord du kan møte Jesus, - og der hans ord forkynnes rett så Den Hellige Ånd får gjøre Ordet levende for ditt hjerte. Lever du i det selvbedrag at det er nok at Jesus er med i reisefølget? Tror du du skal nå fram på det? Nei, til himmelen når ingen blindpassasjer. Du kan ikke leve på en annens kristendom. Tenk på Judas. Han var en av de tolv apostler, men likevel solgte han Jesus for tretti sølvpenge, og gikk fortapt!

Vi trenger å be som David: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139:23-24) Ja, i sannhet trenger vi at Gud ransaker oss, og at vi gir ham rett når han ransaker og dømmer oss.

Å hvor salig at Maria og Josef vendte tilbake til Jerusalem, og til templet da de oppdaget at de ikke kunne finne Jesus i reisefølget. Å, om flere kunne gjøre denne oppdagelse, slik at det kunne bli et rop om nåde. Å, om vi kunne bli vekket opp fra likegyldighetens søvn, at tollerens bønn ble min bønn: «Gud, vær meg syndet nådig!»

Spørsmålet er om vi stoler på noe annet enn det Jesus har gjort, om vi bygger på noe hos oss selv? Det er bare Jesu verk som holder for Gud!

L&E

Misjonsarbeidet i Peru !

Konservativ, bibeltro linje

Det er nå en stund siden vi har skrevet noe fra misjonsarbeidet i Peru. Som dere sikkert har lagt merke til, har vi flere ganger brakt utdrag av taler og vitnesbyrd fra de nasjonale evangelistene. På den måten får våre lesere inntrykk av det åndelige synet og forkynnelsen i den nasjonale kirken i Peru, samtidig som det styrker de åndelige båndene mellom oss og dem. Vårt misjonsarbeid er først og fremst en åndelig bro hvor vi ønsker å være med å inspirere våre medarbeidere i Peru til å stå på en konservativ, bibeltro linje og forkynne Guds ord uten hensyn til popularitet og skiftende moter i det kristelig-religiøse landskap. Det er en like stor kamp ute som hjemme! De mange lærdoms vær, de mange retninger og den moderne kristendom med underholdning og mye kjødelig ståhei, er like påtrengende i Peru som her hjemme. Det er ikke lett for en ung kirke å finne veien mellom avveiene og stå avgjort og urokkelig på sin overbevisning. Her kjenner vi på et kall til å stå sammen med dem! Vi står i en luthersk-roseniansk tradisjon. Det gjør ikke de, – som kirke er de unge og uerfarne. Vårt kall er å være med å formidle den rike velsignelse vi selv har fått av Gud – gjennom våre fedre! Den åndelige arv og ballast vi selv fikk, vil vi dele med dem der ute! I dag gjør vi dette gjennom telefon, brev og besøk til bibelkursene som vi arrangerer sammen med kirken i Peru. Men det er vår bønn til Gud og et ønske fra brødrene Peru at vi kunne sende dem en misjonær. Vær med å be om at det kunne

lykkes, at høstens herre vil drive arbeidere ut til sin høst!

Kirkebygg i «Alto Selva Alegre»

Vi har gjennom ca 1 1/2 år hatt et innsamlingsprosjekt til kirkebygg i bydelen «Alto Selva Alegre» i storbyen Arequipa. I denne bydelen startet vår samarbeidskirke sin virksomhet, og dette var kjerneområdet for virksomheten før det ble startet opp et forsamlingsarbeid i sentrum av Arequipa by i 1998. Nå er disse to menighetene omtrent like store, det vil si at arbeidet har vokst til det dobbelte i løpet av de siste par årene.

Vi mangler kr 55 000,-

Den 30. august 1999 flyttet menigheten i «Alto Selva Alegre» ut av leide lokaler og inn i den nye kirken. Den er enda ikke ferdig, men under tak slik at lokalet kan brukes. Det gjenstår ca kr 55 000,- for å ferdigstille kirken. Det som mangler er pussing av mursteinsvegger, legging av gulv, fliser på toaletter, dører, elektriske installasjoner og en liten leilighet til vaktmann (det er helt nødvendig i Peru). Vi har sendt de midlene vi har fått inn. Men nå er altså byggekontoen tom og vi har meddelt dette til våre venner i Peru. De gjør selv det de kan for å skaffe midler lokalt, men dersom noen blir minnet om å gi noe til kirkebygget, ville det være en kjærkommen gave!

Gaver til kirkebygget kan sendes på giro-blanketten som er vedlagt dette bladet.

- je -

Brev fra de troende i «Alto Selva Alegre»

Høyt elskede bror!

Med stor glede skriver vi disse linjer for å hilse deg og hele din familie. Og så vil vi be deg hilse og hjertelig omfavne våre elskede tros-søsken i Lekmannsmisjonen på vegne av alle de troende i den lokale forsamlingen i «Alto Selva Alegre», i det vi sier med Paulus i 1Tess 2:17: «Dere er ute av vårt synsfelt, men ikke av vårt hjerte,» for vi tror at vi i det samme Kristi blod som dere, er vasket rene fra våre synder.

Brødre og søstre i Lekmannsmisjonen, – vi er så takknemlige for hjelpen dere har sendt til bygging av vår nye kirke. Den 19. juni hadde vi dugnad på støping av taket. Alle de troende var med, kvinnene lagde mat og vi hadde en flott dag. At vi skulle få et slikt bygg fortøner seg fortsatt som en drøm. Vi finner ikke ord for å uttrykke vår takknemlighet. Det eneste vi kan forstå er at evangeliet må ha virket dette hos dere. Vår takk går til Herren Jesus Kristus for hans store velsignelse. I dag er vår drøm blitt til virkelighet.

Enda en gang vil vi si: – med én røst fra alle de troende i «Alto Selva Alegre» – Tusen takk til dere alle sammen! Takk til landsstyret i Lemannsmisjonen, takk til misjonsvennene, takk til

de unge og til barna, ja takk til dere alle sammen! Vi ber for dere om at Herren må overøse dere med sin rike velsignelse. En spesiell hilsen vil vi sende til vår kjære bror Reidar Linkjendal. Vi sender ham en hjertelig omfavnelse (*spansk: bjørneomfavnelse*). Vi husker alltid på denne bror, og som vi skulle ønske å se ham igjen her i vårt nye bygg! På samme vis minnes vi også vår bror Per, og hilser også ham med en hjertelig omfavnelse.

Uten å ha noe mer på hjertet tar vi avskjed fra dere idet vi ønsker dere Guds velsignelse.

Med vennlig hilsen
De troende i «Alto Selva Alegre»

Brevet er på vegne av forsamlingen undertegnet av 14 medlemmer som sender sine hilsener med forskjellige bibelvers. Blant dem tar vi med Jes 55:1-6, 1Joh 4:19-20, Salme 111:1-10, Åp 3:16-19 og Fil 1:7-8.

(Brevet er stilet til misjonskontakt Jon Espeland som også har oversatt det fra spansk.)

Hedningene er medarvinger, de hører med til legemet og

Fra Peru har vi fått tilsendt noen bilder fra byggingen av det nye kirkebygget som vi skriver om på de foregående sider.

Til venstre ser vi fasaden ut mot gaten. Det er meningen at denne skal pusses og males dersom vi får inn midler til det. Men foreløpig ser den altså ut som vist på bildet.

Lokalet ble tatt i bruk 30. august til tross for at det ikke er ferdig.

De nasjonale kristne har uttrykt stor glede og takknemlighet for sitt nye «bedehus»

Byggeskikken er annerledes i Peru enn i Norge.

Husene har flate tak og i mangel på trevirke brukes murstein og sement.

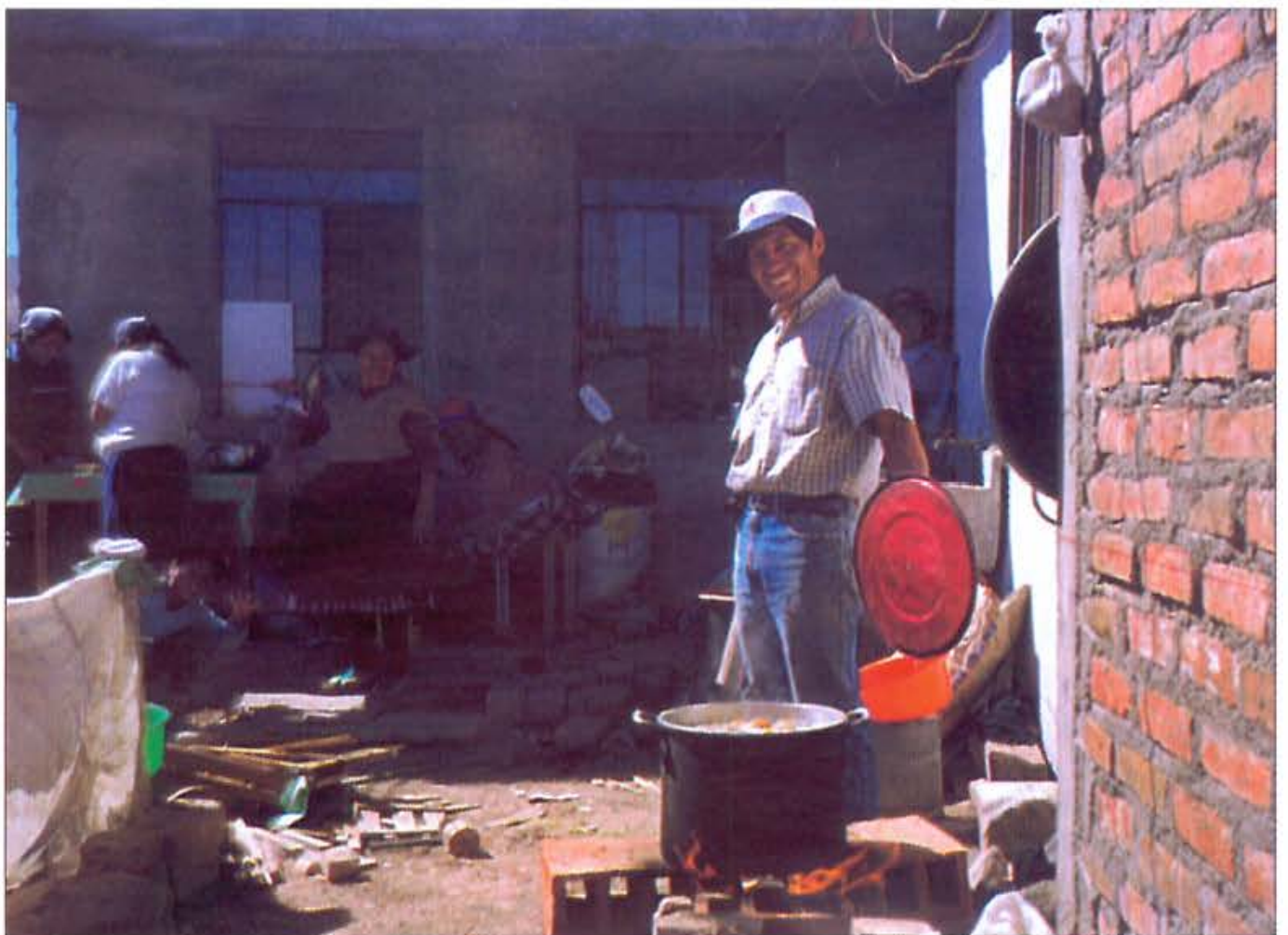
Jordskjelvsikring er viktig, spesielt i forsamlingslokaler. Derfor går det med mye armeringsjern, som igjen øker kostnadene. Arequipa ligger i et område hvor det kan forekomme kraftige jordskjelv! Bildet er fra dugnaden den 19. juni 1999 da taket ble støpt.

de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet. (Ef 3:6)

Her er det formannen i samarbeidskirken, Celso Valdiglesias, som kjører sement med stø hånd. Taket må støpes i én operasjon og hele forsamlingen var i sving lørdag 19. juni. Takene støpes med jern, sement og hul murstein for å få dem lette nok og sikre nok.

Mens mennene tar de tunge løftene, sørger kvinnene for mat under dugnaden. Her er det evangelist Ubaldo Marca som «sjekker» grytene i det provisoriske kjøkkenet. «Alle de troende var med, kvinnene lagde mat og vi hadde en flott dag,» skriver de i brevet på s. 5.

Skjøgen Rahab fra Jeriko

Av Per Bergene Holm

Og hun sa til dem: Jeg vet at Herren har gitt dere dette landet. Nå er det kommet over oss en redsel for dere. Alle som bor i landet forgår av frykt for dere. (...) For Herren deres Gud, han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede. (...) Skjøgen Rahab og hennes fars slekt og alle dem som hørte henne til, lot Josva få leve. Hun ble boende blant Israels folk inntil denne dag, fordi hun skjulte de mennene som Josva hadde sendt for å utspeide Jeriko.

Josva 2:9,11; 6:25

Grovt hedenskap

Det var det forferdelig grove hedenskapet i Kanaan som var bakgrunn for at Jakob i sin tid skulle dra ned til Egypt og være der. Slik skulle israelittene være skjermet fra den ugudelige påvirkningen som fant sted i Kanaan. Når kana'aneerne hadde fylt sitt syndemål, skulle de vende tilbake og ta landet i eie. Kana'aneerne skulle utryddes av jorden. De hadde mistet all rett til å leve på grunn av sin synd. Så alvorlig ser Gud på synden!

Dommen står for døren

Til et slikt syndig folk hørte skjøgen Rahab. Og som hennes tittel tilsier, var hun fullt og helt en del av syndelivet i Kanaan. Synden var hennes levevei. Hun var under dom med hele sitt liv. Nå står dommen for døren. Rahab har hørt ryktet om hvordan Gud har frelst israelittene ut av Egypt og hvordan han gjennom dem har straffet de hedenske amorittene på

andre siden av Jordan. Rahab forstår at timen nå er kommet til dem som bor i Kanaan. Derfor har det blitt om å gjøre for henne å bli frelst.

Det var mange rundt Rahab som forsto at deres domsdag stod for døren. «Alle som bor i landet forgår av frykt for dere,» sier Rahab. Alle fryktet for dommen, men de fleste fortsatte like fullt i syndelivet uten tanke på omvendelse. Synden hadde slik makt over dem at det ikke var rop om frelse eller tanke på omvendelse. Frykten og angsten for dommen førte ikke til vekkelser.

Intet rop om frelse

Det er forferdelig i et folk når tilstanden er blitt slik, når alle erkjenner at dommen står for døren, men det er ingen trang til omvendelse, intet rop om frelse. Du har det vel ikke slik? Du vet at du lever i strid med Guds ord, det behøver ikke være åpenbar synd, det kan godt være finere synder. Men selv om du dømmes av Guds ord, har du intet behov for å omvende deg. Du skyver det bare vekk og vil ha fred for slike tanker. Da er det intet håp for deg.

Men med Rahab var det annerledes. Hos henne hadde ryktet om Guds gjerninger ikke bare ført til frykt og angst for Guds dom, men også trang til å bli frelst og være med Guds folk. Rahab bøyer seg for Guds mektige gjerninger og erkjenner at Gud er Gud. Så sier hun til

speiderne fra israelittene: «Lov meg da og sverg ved Herren, at fordi jeg har vist barmhjertighet mot dere, så skal dere vise barmhjertighet mot min fars hus (...) og frelse vårt liv fra døden!» (2:12-13).

Guds ord skaper erkjennelse

Er det et ønske om kjøpslå om Guds barmhjertighet vi møter her? Nei, det er det så visst ikke. Men der Guds kall møter et menneske som lever i synd og verdslighet og blir tatt imot, der skapes det en erkjennelse: «Skal jeg ha håp om Guds nåde og barmhjertighet, kan jeg umulig fortsette i syndelivet og stå Gud og hans folk i mot. Jeg må omvende meg og søke Gud, følge han vilje og leve i samfunn og forsonlighet med hans folk.»

Dette er ingen kjøpslåing med Gud, men en virkning av Guds ord i hjertet. Før var hjertet blindet av synden, men nå ser en sant på synden og seg selv. Guds ord taler sant når det taler om mine synder og hvordan jeg skal leve. Det er denne erkjennelse og sinnsforandring i et menneskes hjerte, sammen med håpet om frelse som hører med til en sann omvendelse.

Det er ikke slik at sinnsforandringen åpner Guds hjerte og gjør Gud barmhjertig, men sinnsforandringen viser tvert i mot at synderens hjerte har åpnet seg for Gud og hans kall. En forstår at uten Guds barmhjertighet og frelse er det intet håp, at et liv i fortsatt synd og ugudelighet er den visse undergang. Derfor bryter en opp fra fordervelsens stad. En kan ikke bli i grisebingen i landet langt borte, men må vende om og gå til sin far, for

bare hos han er det frelse og redning. En håper på barmhjertighet, på nåde. Slik var det med Rahab. Og hennes håp til Gud ble ikke til skamme. Hun ble frelst med hele sitt hus.

Det er så underlig å legge merke til hvordan Rahabs håp til Guds barmhjertighet og frelse, skaper sinnsforandring i hennes hjerte. Legg merke til hvilken omsorg hun har for sine nærmeste, for sin mor og far, for brødre og søstre og alle som hører dem til. Er det ikke nettopp slik det er med en nyomvendt. En har fått et nytt sinn og en ny nød for sine nærmeste, at de også må bli frelst. Det samme ser vi hos den samaritanske kvinnen ved Sykars brønn. Etter et møte med Jesus ute ved brønnen får hun en ny nød for sine nærmeste, for folket i hjembyen.

Rahab satte alt sitt håp til Gud

Rahab ble frelst. En skjøge uten noen rett. Hun ble frelst av nåde, for intet, kun av Guds barmhjertighet. Hun hadde intet sted å flykte, derfor flyktet hun inn i Guds armer, i den Guds armer som hun fryktet mer enn noe.

Ja, slik er det å bli frelst. Den Gud, som for mine synders skyld er vred på meg og har dømt meg til død og fortapelse, han er mitt eneste håp. Vil ikke Gud se bort fra mine synder og være meg nådig, så er det ingen redning for meg.

Da vi var små hendte det at min yngre bror ville spille med meg. Jeg hadde sjelden lyst, og sa som oftest nei. Men han ga ikke opp. Han tok fram spillet, brettet det ut, satte fram alle brikkene og gjorde

alt klart. Og så kom han igjen med full forventning om at jeg ville spille. Da var det ikke så lett å si nei, når han viste slik tiltro til meg. Kjøpte han seg barmhjertighet og godvilje ved det han gjorde? Nei, men han viste en veldig tiltro til meg, at jeg ikke ville si nei. Han tok ikke et nei for et nei, men håpet at jeg ville si ja og innrettet seg etter det. Det var hans tro og håp som viste seg gjennom det han gjorde.

Slik var det også med Rahab. Hun kunne ikke vente seg annet enn et nei, men hun innrettet sitt liv etter et ja. Det var hennes eneste håp at Gud måtte være henne barmhjertig. Og det håpet ble bestemmende for hele hennes liv. Hun trodde og håpet, derfor handlet hun. Og det håpet blir ikke til skamme. For Gud er nådig og barmhjertig mot den synder som vender seg til ham. Han «lønner» den som søker ham, det vil si at han gir dem etter deres tro og håp.

Synderen må vende om fra synden

Slik tror jeg vi skal tale til uomvendte som gjerne vil ha fred med Gud. Vi skal ikke bare si til dem at de ikke behøver å gjøre noe, at alt er i orden. Visst skal vi forkynne evangeliet for dem og si at hos Jesus er det frelse å få, at han er en soning for alle deres synder. Men så skal vi også inderlig formane dem til å vende seg fra synden og verden, til å søke Gud i bot og bønn, til å trenge seg inn på Gud og rope til ham. Hvorfor det? Jo, fordi det hos mang en synder som vil ha fred med Gud, samtidig er mye som binder ham til synden og verden. Det må synderen vende seg ifra, ellers blir hele omvendelsen bare skrømt og tomme ord.

Det er farlig å unnskylde synd

Jeg har møtt mennesker som ønsker å være kristne, men som åpent bekjenner at de ikke er frelst. Og jeg har fått det bestemte inntrykk at det nærmest er Guds skyld. De kan ingenting gjøre, frelsen er Guds sak, så da er det bare å vente på ham, at han skal åpenbare frelsen for deres hjerte. Og mens de venter, lever de i verdslighet, omgås med verden, ter seg som verden og gifter seg med uomvendte.

De går nok på møter, men ordet blir dem til ingen nytte for de unnskylder synd. Da må vi rope til dem: Omvend deg! Fly verden, søk Gud av hele ditt hjerte! Ikke fordi det skal mildne Gud, men fordi du lever i svik! Du vil ha nåde og frelse midt i syndelivet, uten omvendelse. Nei, fly til Gud! Søk ham! Treng deg inn på ham! Omvend deg fra synden og verden! Og hold så fast på Guds løfter, at Gud tar i mot den synder som kommer til ham!

Rahab fikk barnekår og arverett

Troen på Guds nåde og barmhjertighet mot den synder som vender seg til ham i sin nød, gir barnekår i Guds rike og arverett sammen med hele Guds folk. Det fikk skjøgen Rahab erfare. Hun ble giftet inn i Juda stamme, fikk barn og ble stammor til David og dermed også til Jesus. Det var noe til forandring!

Det gikk med henne som det står i Salme 113:7-8: «Han som reiser den ringe av støvet, og løfter den fattige fra søppelhaugen for å sette ham hos fyrster, hos sitt folks fyrster.»

Det er ikke trangt i Guds hjerte

Av Martin Fjære

Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke tunghørt så han ikke kan høre.

Jes 59:1

Dette er et vidunderlig vers for et menneske som trenger å bli frelst fra sine synder. Tenk, Gud har ikke bare makt til å frelse, men også et øre som hører den som roper om frelse!

I stunder når du får erfare ditt syndeforderv, og du bare kan sukke det som Jesu disipler en gang sa: «Herre, frels oss! Vi går under!», – da oppfanger Herrens øre dette sukket! For «hans øre er ikke tunghørt så han ikke kan høre.» Han hører «tiggerropet» fra den som igjen og igjen må få alt. Og Herrens hånd er heller ikke for kort til å frelse den som roper. Nei, i sin store visdom og etter sitt evige råd henviser Gud deg til det han allerede har gjort for å frelse deg. Ordet forkynner at det i himmelen ble fattet en beslutning om å sende Jesus til denne syndens jord. Han skulle leve et hellig og fullkomment liv i ditt sted. Han skulle lide en synders fortjente straff i ditt sted. På tross av hans rene og fullkomne liv, skulle Gud handle med ham og dømme ham som den elendigste synder.

Nei, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, for Jesus har fullført Guds frelsesråd. Jesus har ropt «Fullbrakt!» fra

korset. Han har utgytt sitt blod, det som renser deg ifra all synd og som er evig gyldig for Gud.

Det er viktig at du holder fast på den sannhet bibelverset forkynner deg. For vi mennesker har så lett for å stille saken på hodet når vi kommer inn i tvil og anfektelse. Når vi ser oss rundt og undrer oss over at det er så få som blir frelst og tenker på skriftstedet som sier: «... for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.» – da kan det være lett å trekke den konklusjonen at det er hos Gud begrensningene ligger, at Gud er uvillig til å gi nåde. I tillegg «puster» djevlen på disse tankene og vil ha oss til å tro at det skorter på frelsesvilje hos Gud. På den måten kan vi komme til å tenke at det er Gud som er problemet.

Men slik taler ikke Guds ord. I 1Tim 2:4 står det at Gud : «vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse,» og i Esek 18:23: «Skulle jeg ha behag i den ugudeliges død? Sier Herren, Israels Gud – mon ikke heller i at han vender om fra sin vei og lever?»

Vi ser at det er løgn å si at problemet ligger hos Gud. Han er slett ikke uvillig til å frelse. Nei, tvert imot sier Bibelen at Gud «ikke sparte sin egen sønn, men

gav han for oss alle.» (Rom. 8:32) Og Paulus vitner i 2Kor. 5:19 om at «Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser». Det er altså ikke sant at Gud stiller krav og begrensninger til hvem han vil frelse. I Skriften har Gud åpenbart et brennende ønske om å forbarme seg. Hva er da grunnen til at så mange mennesker går i tvil, mørke og vantro?

Jeg vil her nevne to forskjellige årsaker som jeg har tenkt på.

Den første er når troens frukter blir troens grunn. Bibelen taler om at den som er gjenfødt og lever med Jesus, bærer mer og mindre frukt avhengig av hvor mye en blir preget av ham. Men Bibelen taler aldri om at du må bære frukt for å få lov til å tro syndenes forlatelse, at du må ha med deg troens frukter for å bli tatt imot hos Jesus. Nei, det er faktisk slik at den som har med seg noe for å bevege Jesus til å ta imot, må gå tomhendt bort. Derfor sier Skriften aldri at Jesus krever noen kvalifikasjoner hos deg før han vil ta deg imot.

Den rette frimodighet til å komme til Jesus får du ikke ved å se inn i deg selv, men bare ved å se på Jesus, på hva han har lidet og gjort for at du skal få komme tomhendt. I Jesu blod har vi frimodighet til å gå inn i helligdommen, sier Heb 10:19. Jesu blod er altså den rette troens grunn. På blodets regning får du komme på tross av dine synder og skrøpeligheter. Herren selv innbyr deg til å komme og kjøpe «uten penger og uten betaling».

Lina Sandell synger: «Bland aldri inn du Jesu brud Det minste eget godt, For mellom synderen og Gud Der gjelder nåden blott.» Troens frukter må ikke bli troens grunn!

En annen årsak til at så mange går i mørke finner vi i sammenhengen rundt verset vi gikk ut ifra. (Jes. Kap. 58 og 59) Israelsfolket fikk høre det frie frelsesbudskapet av profeten. Men deres kjærlighet til synden var så sterk, at de heller ville nyte den enn å omvende seg. Det er nok også sannheten om mange i dag. Konsekvensen er klar: En får ikke behov for å bli frelst fra sine synder.

Det er jo klart at en ikke har behov for å bli frelst fra det som er ens liv og nytelse. Det blir ikke om å gjøre å bli kvitt syndebyrden. Og stedfortrederen som tok alt på seg, blir ikke dyrebar for hjertet.

Idet ytre kan en nok gi uttrykk for å søke frelse, si mange fine ord om Jesus og bekjenne seg som en kristen. Men Ordet og Den Hellige Ånd har aldri fått drive dem dit hen at de må bli frelst fra sine synder, ja fra seg selv.

Mange sjelesørgere har i samtale med søkende sjeler erfart at det var her skoen trykket. Hjertet var ikke mottagelig for budskapet om at Gud er fullstendig forsonet i Kristus. Det frigjørende evangeliet virket ikke frigjørende på hjertet. Hvorfor? Jo, fordi ingen kan få fred med Gud og samtidig fortsette syndelivet. Ingen får syndenes forlatelse

så lenge en lever i synd og ikke vil omvende seg. Forfatteren Per Nordsletten tenkte muligens tilbake på dette da han skrev: «Som et rovjaget får, Fullt av blødende sår, Til ditt nådekall svarte jeg nei.» Et ja til synden, er samtidig et nei til Jesus. Det er det dårligste valg et menneske kan gjøre.

Hvis Herren har fått ramme deg med sitt lys, vil jeg gjerne si deg: Det er enda nådetid! Enda står Far og venter på sin

fortapte sønn. Enda henger Jesu rettferdighetsdrakt der hjemme og venter på deg. Kjenn din besøkestid før det er for sent!

«Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke tunghørt så han ikke kan høre.»

Det er ikke trangt i Guds hjerte! Jesus har åpnet Gud Faders hjerte også for deg!

L&E

Se der Guds lam!

Av Ingar Gangås

Johannes døperen sto fram i ørkenen og forkynte. Folket kom ut dit for å høre. Det var ikke nødvendig å stille i stand noe ekstraordinært. Det var en dragning i luften som gjorde at de måtte høre ham. Vekkelsen grep dem. En skulle tro at budskapet måtte skremme dem vekk: *«Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær!»* Men i stedet var det om å gjøre å bekjenne sin synd. Plutselig en dag peker Johannes på en person som kommer ned mot Jordanelven, og sier: *«Se der Guds lam, som bærer verdens synd!»* Da gav Johannes egentlig svaret på det store hovedspørsmål fra den gamle pakts tid: *«Hvor er lammet?»* Helt siden syndefallet måtte mennesket se fram mot han

som skulle komme for å gjøre soning for synden. Nå var tidens fylde, Guds time, kommet. Jesus, den rene og syndfrie ble døpt til vår synd av Johannes. Fra den dagen lå all verdens synd på hans skuldre. Synderen derimot kom nedbøyd av synden ned til elvebredden for å bli døpt av Johannes til syndenes forlatelse. Og fra den stund var han fri syndebyrden.

Sann vekkelse

Det som skjedde ved Jordan er en anskuelse av det som skjer i frelsen. Synden som trykker og plager oss legges på stedfortrederen Jesus. Det er mulig fordi han var fullkommen etter loven, og han betalte og gjorde opp for

synden da han døde for den på korset. Din synd ble lagt på ham, og hans gjerning ble tilreknet deg til frelse ved troen.

Det som skjedde ved Jordan er sann vekkelser, og den kjennetegnes ved syndenød og frelsesfryd. Da blir det om å gjøre å finne en nådig Gud, som kan tilgi synd. Når så han åpenbarer for deg at straffen over synden rammet Jesus i ditt sted, og at dette virkelig gjelder deg, da skapes takketonen i ditt hjerte. Å, hvor vi trenger det samme i dag!

Hør du som roper i fortvilelse fordi synden din er så tung å bære: Jesus tok den bort da han døde på korset for deg. Se, Han er det Guds lam som gav sitt liv i stedet for deg. Tro på ham, og du får synge med Dore Lavik: *"Å, tenk at det var for meg At Kristus på krossen hang. No ser eg den livsens veg, No syng eg den nye song. Ein fallande, feilande syndetræl Då føddest på ny ved Guds kjærleiks eld."*

Guds Lam

Når Johannes bruker uttrykket Guds Lam så er det nettopp for å vise at Jesus er det virkelige sonofferlam, som alle offer i den gamle pakt pekte fram imot. Han er den bukken som måtte bære syndebyrden ut i ørkenen, Det virkelige påskelam er Jesus. Han er stadfestelsen, ja selve oppfyllelsen av Jes 53:5-6: *"Men han ble såret for våre overtredder, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren*

lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham."

Synden har bare to steder å være

Martin Luther sier om dette: «Den Herre Gud sa: Jeg vet at dine synder er for svære å bære for deg. Se, jeg vil derfor legge dem på mitt lam og ta dem bort. Tro du på dette. For når du gjør det, er du fri fra synden. Synden har bare to steder å være. Enten er den hos deg og hviler tungt på dine skuldre, da er du fortapt. Men dersom den hviler på Kristus, da er du fri og blir frelst. Velg nå hvilken av delene du vil. At syndene ble liggende på deg, det var etter lov og rett. Men av nåde er de lagt på Kristus, Lammet. Hadde det ikke vært slik, og hadde Gud villet gå i rette med oss, var det ute med oss."

Johannes som vegrydder

Hvorfor skulle Johannes være vegrydder og forløper for Jesus? Var det nødvendig å rydde veg for Jesus? Jødene var okkupert av Romerrriket den gangen. Frafallet var stort. De var på mange måter hjelpeløse. Men hjelpeløshet er ikke det samme som mottagelighet. Folket var i realiteten ikke mottagelige for Jesus. De måtte se at de trengte en slik frelser. Da Johannes ropte ut at de måtte omvende seg, førte det til at de fikk se sin synd. Drevet av Den Hellige Ånd måtte de søke syndenes forlatelse. Slik ble de gjort mottagelige for Jesus da han kom. Slik må det alltid ryddes plass for Jesus. Uten at du trenger en slik frelser fra synd, kan det lite nytte å fortelle deg at Jesus

er Guds Lam som bærer verdens synd. Men er du blitt en virkelig synder som ikke vet å bli kvitt byrden din til tross for at du har prøvd på det utallige ganger, så kan Ånden vise deg at synden din ble lagt på Jesus. Kanskje vil det ta lang tid før du virkelig får se at det gjelder deg. Men kommer du til Jesus slik som tollerne og synderne gjorde den gangen, da skal du vite at det er Jesu største ønske å vise deg at synden din er sonet og at skyldbrevet ditt er oppgjort.

Omvendelse

Hva vil det egentlig si å bli rett omvendt? Når Guds ord sier at vi må omvende oss, for Guds rike er kommet nær, betyr det da at vi selv må omvende oss og sørge for at vi er i stand til å møte Jesus når han kommer? For det første er det viktig å være klar over at du bare kan bli omvendt når Jesus kaller på deg. Det er din nådetid. Du kan ikke bare komme til ham når det passer deg best. Da kan det bli for seint. Men er du kalt ved Den Hellige Ånd, så vil du vite at det er Jesus som står for døren og banker. Pass deg da så du ikke utsetter og unndrar deg til fortapelse slik Skriften advarer imot. Ansvarer er helt og fullt ditt dersom du går fortapt.

Men for det andre skal du vite at selv om loven maner deg til omvendelse, og det er alvorlig ment, så kan du aldri få skikk på omvendelsen din. Derfor sier f.eks. profeten Jeremias (Jer 31.18): «Omvend meg du, så blir jeg rett omvendt.» Skal du bli rett omvendt til Gud

og bli frelst, så må det skje ved at Jesus forbarmer seg over deg og frelser deg. «Av nåde er dere frelst, av tro, og det er ikke av dere selv. Det er Guds gave, ikke av gjerninger.» Ef 2:8 Omvendelsen er et Guds verk av bare nåde. Her står vi altså overfor et paradoks som vi ikke kan forstå. Guds ord sier at du skal omvende deg. Det er ditt eget ansvar om du går fortapt. Men blir du rett omvendt, da det et Guds verk alene, uten din medvirkning. Når du vender om, vender du deg fra verden og synden, og til Jesus. I det du oppgir motstanden mot Gud, taper verden og syndelivet sin glans. Da må du til Jesus. Dette virker Den Hellige Ånd. «Omvendelse er at et menneske i all sin nød og syndighet tar sin tilflukt til Jesus for å gi seg til ham og høre ham til.» (Øivind Andersen). Derfor er det viktig at vi aldri svekker det ansvaret som loven legger på den enkelte om at det er nødvendig å omvende seg. For dersom vi tar vekk det alvorlig, vil synderen bare fortsette å leve i sin synd. Men tar han kampen opp imot synden, og fatter den beslutning at han vil omvende seg, da vil han før eller siden komme til kort og gå fullstendig konkurs på sitt eget lovstrev. Først da kan Den Hellige Ånd vise oss Jesus. Da har loven gjort sin virkning, og det er blitt ryddet vei for evangeliets herlige budskap.

Gud er fornøyd med Jesus

Det finnes ikke noe større budskap å høre enn at det gis hel og full forlatelse for all synd hos Jesus. Hør det du som strever og har tungt å bære: «Kristus

kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre. Dette skjedde forat Abrahams velsignelse skulle komme til hedningene i Kristus Jesus, for at vi ved troen skulle få Ånden som det var gitt løfte om.» Hører du at dette gjelder deg? Jesus ble gjort til en forbannelse for deg. Det er ditt ved troen på Jesus. «Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.» Mt 3:17.

«Guds Lam - altså det lam som Gud har bestemt til soning for vår skyld - er det eneste offer som Gud tar imot. Faderen elsker meg, sa Jesus, fordi jeg setter mitt liv til. Kan noe være tryggere? Gud må vel være tilfreds med det han selv har villet og gjort? Merk deg dette, du arme, syndige, tyngede sjel: Det er Guds egen gjerning som frelser deg, det er Faderen selv, som har ordnet med soning for synden. Hvem skulle da kunne anklage deg? Gud i himmelen, han som du frykter så såre, han har selv lagt din synd, ikke på deg, men på Kristus. Skulle nå ikke du, hvis samvittighet dømmer deg, ha del i denne forsoning, hvem skulle da? En forsoning er jo ikke brakt til veie for rettferdiges skyld, men for deres skyld, som har gjort seg fortjent til straff. Evige, ufattelige kjærlighet. Fred for en synders tross alle samvittighetens anklager. Herren være ære og pris!" (Carl Olof Rosenius).

Lammet er verdig

Den beste måten å takke Jesus på, er at du tar imot ham til frelse, og lever ditt liv til ære for han. Det er godt å tjene Jesus, ikke i trellefrykt og lovstrev, men som hans barn av bare nåde. Da tjener du fordi du er frelst. Det fortelles om gamle Olav Espegren at da han kom heim til Norge helt utslitt etter et langt misjonærliv i Kina, skulle han få komme med en hilsen til misjonskandidatene som den gang gikk på Fjellhaug misjonsskole. Syk og trett hvasket han fram følgende hilsen fra den Mester og Herre han hadde fått tjene: «Lammet er verdig!»

"Deretter så jeg- og se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tunge-mål. De sto for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender. Og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet."

L&E

Loven sier:»Kom ren og fullkommen til Herren!» Evangeliet sier derimot: «Kom som du er til Herren!» Loven sier: «Du må gjøre alt korrekt, ellers går det galt!» Evangeliet sier: «Jesus gjorde alt korrekt i ditt sted - derfor blir du ren og perfekt i ham og du kan komme, som du er!» Loven lukker Guds rike til for oss på grunn av våre synder, evangeliet åpner ved Jesu fullbrakte verk døren for oss på tross av våre synder.

Olav Valen-Sendstad

Forløst ved Jesu blod

Av C. O. Rosenius

I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse.

Ef 1:7

Hvis noen spør: «Når ikke alle blir frelst, hvordan skal jeg da vite om *jeg* har funnet nåde og tilgivelse hos Gud?» - da kan vi svare: Du må begynne med å tro på Gud og hans ord, høre, tro og gripe den nåde som *alle* har, selv de vantro, så får du gjennom det del i den nåde som ikke alle har.

Hva er det for en nåde som alle har, selv de vantro? Jo, en forsonet og forlikt Gud, en syndsforlatelse som Jesus har skaffet dem og som venter på at de skal komme og ta imot den.

Hva er det som ikke alle har? Et hjerte som er forlikt med Gud, en tro som har tatt imot syndenes forlatelse og har liv i Gud. Hvor står det skrevet? I 2. Kor 5 står det: «Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, så han ikke lenger tilregner dem deres overtredelser og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!» I Rom 5 står det: «Vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død, da vi var fiender.» I Kol 1: «I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse.» Hos Profeten Sakarias i

kap. 3 står det: «Se den stein (Kristus) ... Se, jeg skjærer ut på den de tegn den skal ha, sier Herren herskarenes Gud, og jeg tar dette lands misgjerning bort på én dag.» I Gal 3 heter det: «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse idet han ble en forbannelse for oss, for det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre.» Slik taler Skriften. Det står uttrykkelig at Gud var i Kristus og forlikte *verden* med seg selv, ikke bare de troende. Og dette forlik hadde det med seg at han ikke tilregner dem deres overtredelser. Og dette skjedde *i Kristus*, ikke i vår omvendelse. Det som han nå formaner menneskene til: La dere forlike med Gud! - det er alt det som nå skal skje.

Her står at vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død, ikke ved vår anger, omvendelse, alvor, bønn eller tro. - Alt dette trengs ikke til det. Det er bare nødvendig for å lære oss å ta imot den nåde som allerede er gitt. - Nei, her står: da vi var fiender. Det står at den forløsning som skjedde ved Kristi blod var det samme som syndenes forlatelse; ja, at Gud tok misgjerningene bort på én dag, den dagen da den kostelige steinen, hovedhjørnesteinen, ble skåret ut. Her står at Kristus har

kjøpt oss fri fra lovens forbannelse fra den stund og på den måten at han ble en forbannelse for oss. Og det skjedde da han hang på treet.

Å, hvor sørgelig at verden ikke vet om det som er skjedd, at den ikke kjenner vår slekts historie, ikke vet at menneskeslekten en gang virkelig er blitt kjøpt fri, forløst og fridd ut fra alle synder, fra dødens og djevelens makt, like sikkert som den engang er falt i synd!

Tenk altså nøye over dette! Denne syndsforlatelse og denne forløsning som vi taler om her, den tilhører hvert eneste menneske, enten han er from eller ugudelig, troende eller vantro. Du må være hvordan du være vil, så er det likevel skjedd en full soning for dine synder - dette skjedde i Kristi dødsstund.

Går du fortapt, skjer det ikke på grunn av din synd, men på grunn av din vantro, fordi du holder deg borte fra Kristus.

Vil du komme tilbake til Gud, bli hans egen og eie hans nåde, så er det ikke noe til hindring for det. Du er velkommen, som Herren sier: Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut. Her er ikke noe unntak. Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Den som vil, hvem som helst, hver og en, selv om dine synder var røde som blod og så videre - slik lyder den store barmhjertige Herres egne ord.

Her er altså ikke noe unntak. Det

kommer av at all synd er sonet, verden er forlikt.

Når altså et menneske er i nød for sin synd og aldri kan bli viss på nåde og tilgivelse, da er feilen den at han ikke tror Gud, ikke holder Gud for å være sanndru, ikke akter på det som Kristus har gjort, eller det som Gud sier i sitt ord. Ja, han gjør Gud til en løgner, og det er jo ganske forskrekkelig. Men er det så at en *vil* tro Gud på hans ord, men bare ikke kan få det inn i hjertet, ham skal Gud snart gi et større mål av tro, og han skal få det vitnesbyrd i seg selv at alle hans synder virkelig er tilgitt. Gud skal gjøre det klart for ham at han står iført hele Jesu Kristi rettferdighet, at han er Guds elskede barn.

*Fra «Husandaktsboken»
Andakt for 31. mars*

«Ved Åndens sendelse kom Kristus igjen til vår jord og tok bolig i sitt nye legeme, menigheten. Det er Ånden som binder Kristus og menigheten sammen og overfører Kristi frelserliv til menighetens enkelte lemmer. Ved Ånden er det at Kristus kan forbinde seg med menighetens ord og handlinger, så disse får guddommelig og frelsende kraft. (1. Kor 2:12-16) Som vår sjel ikke kan nå lenger enn den når gjennom sitt legeme, slik er også Kristus bundet til sitt nye legeme. Han kan nå - etter sitt eget frie valg - ikke nå lenger med sin frelse enn han får sitt legeme med seg. Han når ikke lenger med sitt kall, enn han får sine lemmer til å gå med evangeliet».

Ole Hallesby

Utan Den Heilage Ande kan me ikkje forstå skriftene

Av Godtfred Nygård

Om ei lita stund ser de meg ikkje lenger. Og om ei lita stund att skal de sjå meg. Då sa nokre av læresveinane til kvarandre: Kva meiner han med det han seier til oss: Om ei lita stund ser de meg ikkje lenger, og om ei lita stund att skal de sjå meg, og: Eg går til Faderen? Difor sa dei: Kva tyder dette som han seier: Ei lita stund? Vi skjønar ikkje kva han talar om.

Joh 16:16-18

Det er Jesus som seier dette til læresveinane sine etter at han har vore saman med dei i om lag tre år. No skal han skiljast frå dei for ei lita stund. Men det verkar som om alt han har prøvd å læra dei gjennom desse åra, har gått hus forbi, for dei forstod ingenting. Dei har hatt store opplevingar saman med Jesus, der dei såg at han gjorde sjuke friske, dreiv ut vonde ånder, vekte opp døde og sette fangar i fridom ved forkynninga av evangeliet. Me kan seia det slik som Peter i 2. Pet 1:16 «Men vi hadde vore augevitne til stordomen hans.»

Kva vanskar dei møtte, så ordna Jesus opp. Og no ville han gå frå dei, nei dette forstod dei ikkje. Men i Joh 16:7 står det «Men eg seier dykk sanninga: Det er til gagn for dykk at eg går bort. For går eg ikkje bort, kjem ikkje talsmannen til dykk. Men går eg bort, då skal eg senda han til dykk.»

Og i Joh 14:18 står det: «Eg skal ikkje lata dykk att farlause, eg kjem til dykk.» Me som lever i dag veit at han kom til dei på påskedag då han sto opp frå dei døde.

Læresveinane som hadde vore fortvila og fulle av sorg, blei svært glade då dei såg Herren. Gleda dei hadde fått, kunne ingen ta frå dei. Men dei var endå redde for jødane og sat bak låste dører. På pinsedag blei dei døypte med Den Heilage Ande. Då blei dei nye menneske og kunne ikkje teia med det dei hadde sett og høyr, og vitna med frimod om Jesus.

Slik er det også i dag. Me kan eiga ein viss kunnskap om Jesus, men utan at me har fått Den Heilage Ande - er blitt født på ny, er me hjelpelause, fortapte menneske som ikkje forstår skriftene.

Han hadde rett, Tobias Clausnitzer, då han i år 1663 skreiv sangen på nr. 25 i sangboken. Her er det 2. verset:

*Vår formørkede forstand
Kan jo ikke sannhet kjenne,
Uten din den gode Ånd
Vil i oss sitt lys opptenne:
Godt å tenke, tale, gjøre,
Dertil må din Ånd oss føre.*

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Vi lever ikke lenger for oss selv

Av Øivind Andersen

*Likesom Faderen har utsendt meg,
sender også jeg dere.*

Joh 20:21

Hvis Jesus hadde tatt sine disipler med seg inn i himmelen da frelsen var fullbrakt, og hvis han hadde tatt Paulus inn i himmelen umiddelbart etter at han var blitt frelst i Damaskus, da hadde det ikke blitt flere kristne mennesker her i verden.

Jesus måtte etterlate seg sine disipler og Paulus for at den frelse han hadde fullbrakt, skulle komme menneskene til gode. For å tale på menneskelig vis var det ikke lett for Jesus å etterlate sine troende venner i denne onde verden. Han visste at verden kom til å hate dem nettopp fordi han hadde gitt dem sitt ord, og at de kom til å bli forfulgt for hans skyld, like inn til det å lide døden. Derfor sier han i sin bønn for dem til Faderen: «Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.» (Joh 17:15)

Uten disiplenes vitnesbyrd hadde det ikke blitt noe Guds rike.

Dette kaster lys over hvorfor vi lever som kristne her i verden. Vi lever ikke for oss selv. Vi som ved Jesu Kristi død for

oss på korset er blitt frelst, vi lever ikke lenger for oss selv, men for ham som er død og oppstanden for oss. Det betyr at Jesus har bruk for oss for gjennom oss å legge ordet om forlikelsen inn i andre menneskers hjerte.

Dette sier deg hvordan du kan tjene Jesus her i verden. Det sier deg også hvordan du kan vinne andre mennesker for Jesus. Det skjer ved at du bringer ordet om Jesus til andre, og ved at du gjør det som står i din makt for at Guds ord skal nå hedningene.

Noen har fått en særlig nådegave til å forkynne og skrive Guds ord. Men de fleste kristne har ikke denne nådegave. Men om du ikke har en slik særskilt nådegave, kan du allikevel bringe Guds ord til mennesker som står utenfor samfunnet med Jesus. Du kan dele ut traktater, du kan spre kristen litteratur, du kan understøtte dem som Gud har kalt til å forkynne. Du kan også prøve å få verdslige mennesker med deg på møter der Guds ord blir forkynt.

Hovedsaken er at du gjør noe for andres frelse!

*Fra andaktsboken
«Ved kilden», s. 155*